

Lisää Hepr. 10:stä?
www.sley.fi/luennot/Raamattu/UT/Hepr/10-11PH.htm

Arvoisa Sisärengaslainen,

Kymmenennessä luvussa puhutaan meidän pelastuksemme perustasta ja rohkaistaan pitämään kiinni uskostamme.

Kysymyksiä, esirukousaiheita yms. voit lähettää osoitteeseen pastori@tunti.com.

Laissa siis on vain varjo tulevasta, paremmasta todellisuudesta, ei sen varsinaista ilmentymää. Vaikka lain määräämät uhrin toistetaan vuodesta vuoteen, laki ei ikinä pysty tekemään pysyvästi täydellisiksi niitä, jotka astuvat Jumalan eteen. Muutoinhan uhraaminen olisi lopetettu. Jos ne, jotka ottavat osaa jumalanpalvelukseen, olisivat jo kerran tulleet puhdistetuiksi, heillä ei olisi enää mitään syntejä tunnollaan. Mutta uhrin päinvastoin muistuttavat synneistä joka vuosi. Mahdotontahan on, että härkien ja pukkien veri poistaisi synnit. (Hepr. 10:1-4)

Vanhan testamentin lailla – tässä tarkoitetaan erityisesti uhrilakeja – oli oma merkityksensä Jumalan pelastussuunnitelmassa. Se ei voinut saada aikaan todellista puhdistumista Jumalan edessä, mutta omalla tavallaan se viittasi tulevaan, nimittäin Jeesuksen uhriin.

Vanhassa testamentissa on useita eri henkilöitä ja erilaisia tapahtumia, jotka Uuden testamentin valossa voidaan ymmärtää Jeesuksen ja hänen elämänvaiheidensa esikuviksi. Lakien määräämät uhrin ovat sellaisia esikuvia.

Siksi Kristus sanoo maailmaan tullessaan:

- Uhreja ja lahjoja sinä et halunnut, mutta sinä loit minulle ruumiin. Polttouhrit ja syntiuhrit eivät sinua miellyttäneet. Silloin minä sanoin: Tässä olen. Niin kuin minusta on kirjakääröön kirjoitettu, niin olen tullut tekemään, täyttämään sinun tahtosi, Jumala.

Hän sanoo siis ensin: ”Uhreja ja lahjoja, polttouhreja ja syntiuhreja sinä et halunnut, ne eivät sinua miellyttäneet”, vaikka näistä uhreista on laissa määräykset. Mutta sitten hän sanoo: ”Tässä olen. Olen tullut täyttämään sinun tahtosi.” Hän siis kumoo nuo määräykset asettaakseen niiden tilalle Jumalan tahdon. (Hepr. 10:5-9)

Kirjeen kirjoittaja siteeraa Psalmia 40:7-9, ja ymmärtää sen olevan Jeesuksen puhetta.

Näin jo Vanhan testamentin psalmin teksti puhuu siitä, että temppelein eläinuhrit eivät

miellyttä Jumalaa, ja siksi hän on lähettänyt poikansa ihmiseksi, jotta hän voisi täyttää

Jumalan tahdon ja antaa itsensä uhriksi koko maailman puolesta.

Tämän tahdon mukaisesti meidät on pyhitetty ainutkertaisella uhrilla, kun Jeesus Kristus uhraisi oman ruumiinsa. (Hepr. 10:10)

Jotta ihminen voisi päästä pyhän Jumalan yhteyteen, hänenkin täytyy olla pyhä. Siksi hänen täytyy pyhittyä tai hänet täytyy pyhittää. Raamatussa puhutaan pyhittymisestä tai pyhittämisestä kahdessa tosistaan vähän poikkeavassa merkityksessä. Tässä kirjeen kirjoittaja puhuu sellaisesta pyhittämisestä, joka on jo kokonaan toteutunut ja jonka perusteella Jeesuksen uskova voi sanoa rohkeasti: ”Minä olen pyhä!” Tämän täydellisen pyhityksen

perusteena on Jeesuksen ainutkertainen ja riittävä uhri. Tämä pyhittyminen on meidän pelastumisemme perusta.

Raamatussa puhutaan myös vähittäisestä pyhittymisestä, siitä, miten Jumalan Henki vähitellen tekee myös meidän elämästämme pyhää, ja tällaiseen pyhitykseen meitä kehoitetaan. Tämä pyhitys ei kuitenkaan tämän elämän aikana tule valmiiksi, eikä se siksi myöskään voi pelastaa meitä.

Jokainen pappi seisoo joka päivä toimittamassa jumalanpalvelusta ja uhraa kerran toisensa jälkeen samat uhrin, jotka eivät milloinkaan voi poistaa syntejä. Kristus sitä vastoin on uhrannut yhden ainoan syntiuhrin ja asettunut pysyvästi istuimelleen Jumalan oikealle puolelle. Hän odottaa siellä, kunnes hänen vihollisensa pannaan korokkeeksi hänen jalkojensa alle, sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään. (Hepr. 10:11-14)

Vanhan liiton papit seisovat toimittamassa uhripalvelustaan. Seisomien oli merkki siitä, että uhritoimistusta piti toistaa jatkuvasti. Jeesus taas on istunut Jumalan oikealle puolelle merkiksi siitä, että hänen uhriaan ei tarvitse enää toistaa.

Edellä sanottiin, että meidät on pyhitetty. Nyt kirjeen kirjoittaja sanoo, että meidät on vieläpä tehty täydellisiksi. Me emme siis itse ole tehneet emmekä tee, vaan Jumala on tehnyt.

Tästä todistaa meille myös Pyhä Henki. Ensin näin:

– Tämän liiton minä teen heidän kanssaan tulevina aikoina, sanoo Herra: minä asetan lakini heidän sydämeensä, kirjoitan sen heidän sisimpäänsä.

Ja sitten:

- Heidän syntejään ja vääriä tekojaan minä en enää koskaan muista.

Missä synnit on annettu anteeksi, siellä ei enää tarvita syntiuhria. (Hepr. 10:15-18)

Kirjeen kirjoittaja perustelee opetustaan viittaamalla Vanhan testamentin ennustukseen uudesta liitosta. Jo luvussa 8

siteeratiin profeetta Jeremiaan ennustusta uudesta liitosta.

Veljet, meillä on siis täysi oikeus astua sisälle kaikkeinpyhimpään, koska Jeesus on uhrannut verensä ja näin avannut meille uuden, elämään vievän tien, joka kulkee väliverhon – hänen ruumiinsa – kautta. Meillä on suuri ylipappi, jonka haltuun on uskottu Jumalan koko huone. (Hepr. 10:19-21)

Kaikesta edellä selitetystä seuraa se, että meillä on oikeus astua sisälle kaikkein pyhimpään, siis Jumalan itsensä eteen. Vanhan liiton aikana paksu väliverho sulki tien kaikkeinpyhimpään, eikä kenelläkään ylipappia lukuunottamatta ollut oikeutta mennä verhon taakse kaikkeinpyhimpään.

Jeesus on väliverho taivaalliseen kaikkeinpyhimpään, ja hänen kauttaan – häneen uskoen – me voimme astua sisään. Samaa kuvaa Markuksen evankeliumin kertomus siitä miten temppelin väliverho repesi kahtia Jeesuksen kuollessa ristillä (Mark. 15:37-38).

Astukaamme sen tähden Jumalan eteen vilpittömin sydämin ja varmoina uskossamme, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. Pysykäämme horjumatta tunnustuksessa ja toivossa, sillä hän, joka on antanut meille lupauksensa, on luotettava. Pitäkäämme huolta toinen toisestamme ja kannustakaamme toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin. (Hepr. 10:22-24)

Nyt seuraa rohkaisevia kehotuksia seurakuntalaisille. Jumalan eteen astuminen merkitsee ennen kaikkea jumalanpalvelukseen tulemistä. Jumalan eteen tullaan anteksiantamuksen varassa Jeesuksen verellä vihmottuna. Ruumis puhtaalla vedellä pestynä viitanee kasteeseen. Kehotus tunnustuksessa

pysymiseen on kehotusta tunnustaa uskoa Jeesukseen tilanteessa, jossa uskon tunnustamisesta voi olla ikäviä seurauksia. Vielä muistutetaan, että meillä on vastuu toinen toisistamme. Rohkaisujen perustana on Jumalan uskollisuus – hän pitää huolen omistaan.

Me emme saa lyödä laimin seurakuntamme yhteisiä kokouksia, niin kuin muutamilla on tapana, vaan meidän tulee rohkaista toisiamme, sitä enemmän mitä lähempänä näette Herran päivän olevan. Jos me näet teemme syntiä ehdoin tahdoin, senkin jälkeen, kun olemme oppineet tuntemaan totuuden, ei ole enää mitään uhria syntiemme sovituksi. Ei ole muuta kuin kauhea tuomion odotus ja ahnas tuli, joka nielee Jumalaa uhmaavat. (Hepr 10:25-27)

Kirjeen vastaanottajien ongelma oli siinä, että jotkut seurakuntalaisista olivat jääneet pois jumalanpalveluksista ja kieltäneet uskonsa, koska halusivat välttyä vainoilta. He ehkä ajattelivat voivansa palata takaisin

seurakunnan yhteyteen, kun vainot olisivat taas ohi. Ehdoin tahdoin synnin tekeminen viittaa tässä yhteydessä nimenomaan tietoiseen ja harkittuun uskon kieltämiseen (vertaa Hepr. 6:4-8).

Jos joku kieltää Mooseksen lain, hänet tuomitaan sääliittä kuolemaan; siihen riittää kahden tai kolmen todistajan sana. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitsekaan mielestänne se, joka polkee jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton verta, jolla hänet itsensä on pyhitetty, ja häpäisee armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut:

- Minun on kosto, minä olen maksava,

sekä myös:

- Herra on tuomitseva kansansa.

On kauheaa joutua elävän Jumalan käsiin. (Hepr. 10:28-31)

Jo kirjeen toisessa luvussa vertailtiin vanhan ja uuden liiton rikkomisesta seuraavia rangaistuksia (Hepr. 2:2-3). On hyvä muistaa, että meidän Jumalamme on pyhä

Jumala, joka kerran tuomitsee maailman ja rankaisee vääryyden. On kauheaa joutua elävän Jumalan käsiin, jos ei elä uskossa Jeesukseen ja ole armahdettu.

Muistakaa, millaista oli ennen, silloin kun te juuri olitte päässeet valoon. Te kestitte silloin monet kärsimykset ja kamppailut. Toisia teistä pilkattiin ja piinattiin katselijoiden huviksi, toiset jakoivat toveriensa kovan osan. Te kärsitte yhdessä vankilaan teljettyjen kanssa, te suostuitte iloiten siihen, että omaisuutenne riistettiin, sillä te tiesitte omistavanne parempaa, omaisuuden joka pysyy. (Hepr 10:32-34)

Kirjeen vastaanottajat ovat ennekin joutuneet elämään vainojen keskellä. Silloin, vasta uskoon tulleina, he kestivät monenlaiset kärsimykset uskosta

luopumatta. Nyt heidän on hyvä muistaa niitä aikoja ja katsoa näkymättömään ja iankaikkiseen todellisuuteen samalla tavoin kuin silloin (vertaa 2. Kor. 4:17-18).

Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, sillä se palkitaan kerran runsaasti. Kestävyys on teille tarpeen, jotta pystyisitte täyttämään Jumalan tahdon ja siten saisitte omaksenne sen, minkä hän on luvannut. Onhan sanottu näin:

- Vähän aikaa vielä, vain vähän aikaa, niin tulee se, jonka on määrä tulla, eikä hän viivyttelä. Kun vanhurskas palvelijani uskoo, hän saa elää, mutta jos hän luopuu, en häntä hyväksy.

Me emme ole niitä, jotka luopuvat ja joutuvat tuhoon, vaan niitä, jotka uskovat ja pelastavat sielunsa. (Hepr. 10:35-39)

Kirjeen kirjoittaja rohkaisee vielä lukijoitaan viittaamalla profetta Habakukin sanaan, joka puhuu Jumalan uskollisuudesta. Jumala

kyllä täyttää lupauksensa, vaikka joskus sen toteutuminen tuntuu viipyvän. Tärkeää on vain se, ettemme luovu hänestä.

Ville Auvinen